

Kapitein

RICARDO

Vertelt een avontuur in de Far-West.

520

De Shérif'schoot!

SERIE EXCELSIOR

D. ROZEND

De Sherif schoot

I

EEN ONDERBROKEN

DROOM

Jeff Wally sprong uit het zadel voor het mooie huis van de rechter uit de streek. Hij zette zijn hoed recht op zijn hoofd, knoopte zijn vest dicht en belde.

Een oude negerin kwam open-
doen.

— Hello, Blacky !...

— Ik niet Blacky heten, glim-
lachte de negerin. Ik Yellow-Ro-
se heten.

— Een zinnebeeldige naam, grinnikte Jeff. Well, Yellow-Rose, is de rechter daar?

— Yes, mijn meester is thuis.

— Ik ben Jeff Wally en de rechter liet mij roepen.

— U mij volgen.

Alle rechten van reproductie, aanpassing en vertaling, voorbehouden.

Ze leidde de jongeman in een salon. Jeff ging op de rand van een stoel zitten, met zijn grote Stetson hoed in de hand en wachtte.

Na enkele ogenblikken kwam een bejaard vriendelijk man binnen.

— Hello, Wally! Blij je te zien, my boy!

De jongeman was recht gestaan en drukte de hand van rechter Blane, terwijl hij beleefd antwoordde:

— Ik heb uw brief ontvangen, Heer Rechter. Hier ben ik!

— Ga zitten, hernam Blane.

Wanneer ze gezeten waren, hernam de rechter:

— Jouw vader en ik zijn steeds zeer goede vrienden geweest. Hij was een sherif die zich bewust was van zijn plicht en die geen enkele bandiet vreesde. Maar dat heeft hem het leven gekost. De laatste dienst die ik hem heb kunnen bewijzen, was de ellendeling veroordelen die hem met een kogel in de rug neergeschoten had. De kerel werd gehangen. In die tijd was jij nog maar een kleine boy.

— Yes, Sir. Nooit zal ik nochtans de smart van mijn arme mammië vergeten, toen men het lichaam van mijn arme vader naar huis bracht. Op dat ogenblik reeds droomde ik ervan hem eens op mijn manier te kunnen wreken, door de vogelvrij verklaarden te kunnen bestrijden. Mijn arme moeder is van verdriet gestorven.

— Dat weet ik, zei de rancher zacht.

— Verleden jaar heb ik gesolliciteerd naar een betrekking van sherif, maar men wilde mij niet hebben.

— Dat ook weet ik, hernam de rechter. De reden van die weigering was dat jij te jong was. Je was toen pas twintig jaar. Nu ben je er eenentwintig, niet waar?

— Ja, Heer Rechter, sinds drie maanden.

— O.K.! Well, Jeff, ik liet jou komen om jou een plaats van sherif te White-City aan te bieden.

Vreugde en trots glommen in de ogen van de jonge Wally. Hij zei vlug:

— Ik ben u zeer dankbaar, Heer Rechter!

Blane bleef een ogenblik zwijgen en zei dan langzaam:

— Ik moet je zeggen, Jeff, dat ik lang geaarzeld heb alvorens beroep op jou te doen. Inderdaad, de sheriff van White-City werd verleden week gedood door bandieten welke die streek onveilig maken. Dit om je te doen verstaan dat de omgeving van White-City zeer gevaarlijk is.

— Des te beter ! riep de onverschrokken jongeman. Ik houd van niets liever dan me met schurken te kunnen meten. Wat de dood betreft, die vrees ik niet.

— Ik weet dat je moedig bent, Jeff. Wel, ziehier een aanbevelingsbrief voor de burgemeester van White-City. Je kan onmiddellijk gaan. Ginds zal een huis tot jouw beschikking gesteld worden en je krijgt drie fellows om jou in je zending te helpen. Is het O.K. ?

— Yes, Heer Rechter. Ik ben u zeer dankbaar aan mij gedacht te hebben voor die betrekking van sherif. Nu wordt mijn droom werkelijkheid !

De rechter stond recht en Wally volgde zijn voorbeeld. Blane drukte hem de hand, zeggende :

— Ik wens je veel geluk, Jeff.

— Ik dank u, Heer Rechter.

De jongeman ging heen met de aanbevelingsbrief van de rechter. Hij sprong te paard en keerde terug naar huis, waar hij zijn bagages inpakte. Twee uur later begaf hij zich op weg naar White-City, waar hij de volgende dag tegen de avond hoopte aan te komen.

Om de stad te bereiken waar hij de functie van sherif ging waarnemen, moest Jeff Wally door een grote vallei. Aan de andere kant van die vallei, was het een vreemd gebied voor hem. Hij kende er niemand.

Soms keek Jeff trots naar de ster van sherif die hij van de rechter gekregen had en die hij op zijn borst gespeld had.

De jongeman leefde verder met zijn droom :

— Ik zal gauw kennis gemaakt hebben met de lui van het kleine stadje, dat White-City heet. Zodra ik me daar zal ingericht hebben, vang ik een ongenadige strijd aan tegen de bandieten. Mijn eerste plicht zal zijn mijn voorganger wreken. Ik houd er volstrekt aan de moordenaar bij de lurven te

vatten om hem vervolgens te laten hangen. Ik zal die streek wel weten te zuiveren van de deugnieten die haar onveilig maken.

Jeff had de vallei verlaten en drong in een kleine bergpas, langs waar hij de andere kant van de keten bereiken kon.

De jonge Wally vervolgde zijn alleenspraak :

— Yes, by June ! Ik twijfel er niet aan of ik zal heel spoedig de ellendelingen ontmaskeren, die de sherif gedood hebben en die zeker nog andere misdaden op het geweten hebben.

En Jeff leefde maar verder met zijn droom. Hij zag zich reeds vechten tegen de verschrikkelijke schurken. Het zou een verschrikkelijke strijd zijn, waar hij natuurlijk als overwinnaar zou uitkomen.

Wally bereikte bijna het andere uiteinde van de bergpas, wanneer plots een droge knal weerklonk. Jeff richtte zich met een ruk in het zadel op en viel dan levenloos op de grond.

Een man vertoonde zich van achter een rots, naderde en onderzocht het lijk van zijn slachtoffer. Hij glimlachte wreed en gromde :

— De nieuwe sherif van White-City heeft waarlijk geen geluk !

De moordenaar boog naar de ongelukkige jongeman, tastte in zijn zakken en vond zo de aanbevelingsbrief. Hij stak die in zijn eigen zak en keerde terug achter de rots, waar hij zijn paard gelaten had. Hij sprong in het zadel en vertrok. Maar na enkele meters bedacht hij zich en kwam op zijn stappen terug, grommend :

— Ik ben een vijfvoudige ezel. Nu vergat ik bijna dat men nooit het lijk van die Wally vinden mag. Dat zou onze plannen in de war kunnen sturen.

Hij sprong weer van zijn paard, boog naar zijn slachtoffer tilde het lichaam in zijn armen op en ging het in een diepe kloof gooien. Vervolgens wipte hij weer op zijn paard, ging het rijdier van Jeff bij de leiband nemen en verwijderde zich.

De droom van Wally was brutaal onderbroken geworden door de verraderlijke kogel van de laffe moordenaar...

II

DE NIEUWE SHERIF

Sinds de moord van de sherif van White-City, was het een oude rancher, Kresser genaamd, die de functie van man van de wet waarnam, in afwachting dat de nieuwe sherif komen zou.

Die dag bevond Kresser zich in de saloon, in gezelschap van zijn drie helpers en van enkele ranchers.

— By June! kefte de oude rancher. Ik vraag mij af wanneer die nieuwe sherif gaat komen. The devil! Ik heb er genoeg van voor man van de wet te spelen!

Een der aanwezigen glimlachte spottend:

— Yée! Het is nochtans een goede job, Kresser! Je mag hele dagen in een zetel zitten.

— Yes, inderdaad, grinnikte de oude. Maar ik ben geen ware sherif. Ik ben te oud. By Jove, ik weet wel hoe twee zenuwachtige babbelkousen te bedaren die mekaar met de haren trekken maar, damned, zien jullie mij al op de kin van een vogelvrij verklaarde boksen?

Op dat ogenblik kwam een man de saloon binnengestormd en riep:

— Hep, Kresser, de nieuwe sherif is er! Hij komt hierheen!

De oude slaakte een diepe zucht en bralde:

— O.K.! Dat hij binnenkomt! Ik betaal een ronde!

Allen keken naar de deur. Een man met de ster van sherif op de borst was binnengekomen. Zijn blik onderzocht het geelaat van de verbruikers. Die blik bleef rusten op de ster welke de oude Kresser op de borst droeg. Hij glimlachte even en naderde:

— Hello!... Ik ben Jeff Wally, de nieuwe sherif. Men heeft mij gezegd dat ik mij tot een zekere Kresser moet richten, die voorlopig de opvolging van de neergeschoten sherif waarneemt. Ik denk dat jij dat bent, old boy?

— Yes, zei de oude. Kom dichterbij, sherif. Ik betaal een

glas en ik geef je met genoeg deze ster en ook de betrekking van sherif.

De nieuwe sherif naderde.

Kresser kefte tot de barman :

— Een brandy voor Jeff Wally !

De lui van White-City, die aanwezig waren in de saloon, keken nieuwsgierig naar hun nieuwe sherif. Hij was een man van een dertigtal jaren oud. Hij had zijn uiterlijk tegen. Hij had een hoekig gelaat en een scherpe blik.

De nieuwe sherif sprak tot Kresser.

— Nu is het mijn beurt om een ronde te betalen. Daarna kan jij me mijn logement en mijn bureau aanduiden. Vervolgens en daar ik vreemd in de streek ben, zal jij me enkele inlichtingen verschaffen omtrent de inwoners van de stad.

Er was iets in de houding van de nieuwe sherif dat de oude Kresser een onaangenaam gevoel gaf.

Toch antwoordde hij :

— Ik zal je het logement en het kantoor tonen. Wat de inlichtingen omtrent de boys van White-City betreft, zal ik je zeggen dat het allen brave fellows zijn. De schurken komen van buiten.

— O.K. !... O.K. !...

— Maar, hernam Kresser, heb jij geen brief om te tonen ?

— Yes, een brief van Rechetr Blane... Hier is hij.

Hij reikte de brief aan Kresser die hem las. Vervolgens gaf deze hem terug aan de nieuwe sherif en grommelde :

— Dat alles is in orde. Kom ik ga je aan de inwoners van onze stad voorstellen.

De oude Kresser ging op het perron van de saloon staan en greep zijn revolver. Hij vuurde driemaal de hoogte in. Dat was zijn manier om de lui van de stad te verzamelen. De mensen verlieten hun huizen en naderden, geïntrigeerd. De nieuwe sherif stond naast de oude rancher. Deze laatste riep :

— Burgers van White-City ! Ik stel jullie onze nieuwe sherif, Jeff Wally, voor. Hij is pas aangekomen en hij is drager van een aanbevelingsbrief van Rechter Blane !

Gemurmel steeg onder de menigte op.

Kresser hernam, terwijl hij zich tot de sherif richtte en drie jonge kerels aantoonde die naast hem stonden.

— Sherif, ziehier jouw beëdigde helpers, Tom, Dick en Dan. Het zijn drie ruwe fellows, die voor geen kleintje vervaard zijn.

— Blij kennis met jullie te maken, boys, zei de sherif terwijl hij de hand drukte van de drie mannen die hem in zijn zending moesten helpen.

Kresser vervolgde :

— Er is hier werk voor jou, sherif ! Inderdaad, de bende der Killers doet weer over zich spreken. Die schurken hebben hun schuilplaats in de bergen.

De sherif gromde :

— Daar ik maar pas in de streek ben, moeten jullie je dus niet verwonderen dat ik je enkele inlichtingen vraag omtrent die bandieten. Wie zijn ze !...

— Niemand kent ze. Het zijn geen lui van hier. Wij geloven dat ze uit Dakota komen.

— Wie staat aan hun hoofd ?

— Een zekere Jack Jackson.

— Zijn ze talrijk ?

— De laatste aanval die ze gewaagd hebben, was gericht tegen de ranch van Sam Bellings. Sam zei dat ze met twaalf man waren. Het kan natuurlijk gebeuren dat hun bende veel talrijker is en dat al de leden niet deelgenomen hebben aan de aanval tegen de ranch van Sam.

— Yes, inderdaad, zei de sherif peinzend.

— Sherif, het zal jouw werk zijn die ellendelingen op te sporen en de streek ervan te zuiveren.

De nieuwe sherif gaf zich heel goed rekenschap van het feit dat de lui van White-City hem niet met een dolle geestdrift ontvingen. Hij merkte wel dat hij iets doen moest.

Hij richtte zich tot de mensen die hem omringden en riep :

— Burgers van White-City ! Het is met vreugde en trots dat ik de betrekking van sherif in jullie stad aangenomen heb. Ik dank jullie voor het vertrouwen dat jullie in mij stelt. Ik wil mij daar waardig van tonen. Van morgen af begeef ik

mij op jacht. Het wordt een strijd op leven en dood tussen de bandieten en mij. Ik zal jullie van die schurken bevrijden, of ik schiet er de huid bij in !

Goedkeurend gemurmel steeg onder de toehoorders op. De sherif voegde toe, tot zijn drie helpers :

— Ik ben ervan overtuigd, fellows, dat wij een mooie ploeg zullen vormen.

— Yes, sherif, antwoordde Dan zonder veel overtuiging.

— Van deze dag af is onze leuze : Erop los tegen de bandieten ! Wij zullen geen rust nemen alvorens die bende uitgeroeid is.

Deze maal verhief zich een zwak applaus om de wilskrachtige woorden van de nieuwe sherif te begroeten.

Kresser zei tot hem :

— Ik wens je veel geluk en goede jacht, sherif. Volg me nu. Ik zal je huis en je kantoor tonen.

De nieuwe sherif, Kresser en de drie helpers baanden zich een weg door de menigte en verwijderden zich...

III

EERSTE INGRIJPEN VAN DE SHERIF

Die morgen sprongen de nieuwe sherif en zijn drie helpers te paard en volgden de enige straat van White-City, in de richting van de bergen. Maar toen ze voorbij de saloon kwamen, hielden ze hun rijdieren in.

Enkele inwoners van het kleine stadje stonden op goede afstand van de deur van de saloon, waar binnen kreten, gelach, zware slagen en het geluid van verbrijzeld glas weerklonken.

— Hein ? zei de sherif. Wat betekent dat ?

Een der nieuwsgierigen verklaarde :

— Het is Ted Brighton die weer kuren uithaalt.

— Wie is die Brighton ?

— Hij is een rancher uit de omgeving. Ted is sterk als een

os en helemaal geen boze man, behalve wanneer hij gedronken heeft. Dan kent hij zichzelf niet meer. Hij wordt als krankzinnig. Iedereen vreest hem. Het is niet de eerste maal dat hij in zijn dronkenschap heel de boel in de saloon verbrijzelt. De barman laat hem begaan, omdat hij wel weet dat het nutteloos zou zijn Ted te willen bedaren en dat deze laatste 's anderendaags de schade zal komen betalen, wanneer hij zijn roes zal uitgeslapen hebben.

— The devil! zei de nieuwe sherif. Ik ga twee woordjes tot die fellow spreken. Ik kan jullie verzekeren dat hij niet meer zal herbeginnen.

Dick, een der helpers, verwittigde zijn nieuwe baas:

— Wees op je hoede, sherif! Ted is zeer sterk en gevaarlijk wanneer hij gedronken heeft.

Maar de sherif trok de schouders op:

— Ik ben hier om de orde te handhaven en om de wet te doen eerbiedigen... Blijft hier wachten.

De sherif steeg uit het zadel en ging de saloon binnen. De nieuwsgierigen naderden de deur. Ze zagen Ted Brighton die wankelend voor de schenkbank stond. Hij had een paar stoelen aan stukken geslagen, evenals tientallen glazen. Hij lachte dom, stamelend:

— Wel, Sam, my boy... ik heb er altijd zo een pret in als ik jouw boel vernielen kan... Hell!... Maar je weet wel dat ik de schade zal komen vergoeden... By June! Dank zij mij heb jij steeds glazen en meubels in uitstekende staat, vermits jij er nieuwe moet kopen na elk van mijn bezoeken...

De sherif naderde de dronkaard en lei de hand op zijn schouder. Ted keek op en keerde zich om. Hij was een reus. Hij keek de sherif nors aan en gromde:

— Wie is dat?

— Men noemt mij Jeff Wally; ik ben de nieuwe sherif.

— O. En dan?

— En dan? Ik kom je verwittigen, Ted Brighton, dat ik zulke scènes niet meer te White-City wil zien. De eerste maal dat ik je nog ontmoet in staat van dronkenschap, laat ik je zonder meer de doos indraaien.

Ted opende enorme ogen en begon te lachen.

— Mij de doos indraaien?...

Plots werd hij weer ernstig en gromde, terwijl hij naar de sherif stapte :

— Zelfs geen tien sherifs als jij zijn in staat mij op te sluiten, hell and devil!... Ik ga jou...

Maar de dronkaard zweeg plots. Hij richtte zijn gestalte op, draaide even op zichzelf rond en viel dan met het gelaat tegen de vloer.

De nieuwe sherif had willen tonen dat hij de zaken heel niet licht opnam en had een meesterlijke uppercut op de kin van Ted toegediend, waardoor deze laatste netjes knock-out geslagen werd.

— Come on, zei de sherif tot zijn helpers, dat dit hem een les weze... En als er nog andere van die plaaggeesten te White-City wonen, dan zal ik hen wel leren een toontje lager zingen.

De mensen die aan de deur deze korte scène bijgewoond hadden, keken nu met andere ogen naar hun sherif. Damned ! Hij had bewezen dat hij een stevige vuist had. Ze twijfelden er nu niet meer aan of hij was in staat zegevierend tegen de bende van die gemene Killers te strijden.

Intussen waren de sherif en zijn helpers weer te paard gesprongen. Ze vertrokken in galop naar de bergen.

Een weinig alvorens de eerste uitlopers te bereiken, vroeg de sherif aan zijn helpers :

— Boys, weten jullie niet in welke richting wij het meest kans hebben die kemels te ontmoeten die men de Killers noemt ?

— Yes, boss. Men denkt dat ze zich schuilhouden in het Gebergte der Reuzen. Het is een woeste streek. Niemand zet er ooit een voet.

— O.K. ! Gaan wij dan die kant uitkijken. Maar wij moeten voorzichtig zijn. Het komt er niet op aan zich op het onverwacht de body door die schurken te laten doorboren.

De drie mannen begaven zich weer op weg. De vlakke die zich tussen hen en de bergen uistreckte, was bezaaid met rots-

blokken. Ze moesten verscheidene kleine omwegen maken om die hindernissen te vermijden, maar bereikten eindelijk de voet van de berg, aan een steile rotswand.

— Wat verder vinden wij een bergpas, boss, zei Dick.

— O.K.! Nemen wij dan rechts.

Plots riep Dan, terwijl hij een man toonde die boven op de steile rotswand stond :

— Boss! Kijk, ziedaar Jack Jackson, de hoofdman van de bende. Ik herken hem heel goed... Opgepast voor onze bodies!

Inderdaad, op de rotswand schouderde de bandiet zijn geweer. Maar de nieuwe sherif greep vlug zijn revolver en schoot tweemaal achter mekaar. Ginds boven, slaakte Jack Jackson, de verschrikkelijke hoofdman van de bende, een gehuil van pijn, liet zijn geweer vallen en sloeg dan achterover, om zo aan de blik der vier mannen te verdwijnen.

De sherif stak bedaard zijn revolver in de holster en gromde :

— Ziedaar, boys, moeilijker is het niet. Ik heb de bende aan het hoofd getroffen. Wat er nog van overblijft, krijgen wij ook wel klein.

De drie helpers konden zich niet beletten de koelbloedigheid en de moed van de sherif te bewonderen, evenals zijn handigheid als schutter. Zijn twee kogels hadden het doel niet gemist, niettegenstaande de afstand.

De sherif hernam :

— De knallen zullen de aandacht van heel de bende getrokken hebben. Het zou onvoorzichtig zijn nu nog verder te gaan : we zouden zeker in de ene of de andere valstrik terecht komen. Maar wij komen morgen terug.

— By Jove! riep Dick. Keren wij naar White-City terug, om het goede nieuws te melden dat de onvatbare Jack Jackson dood is.

— Yes, voegde Dan toe, en je kan je aan een geestdriftig onthaal vanwege de lui van White-City verwachten, sherif!

— Come on, gromde Wally. En dat de lui van White-City hun onthaal maar voor andere gelegenheden bewaren. Ik

ben hier om mijn plicht te doen en niet om me te doen toejuichen als een ster van het witte doek, hell!

Door dit bewijs van bescheidenheid, had de sherif voor goed het hart van zijn helpers gewonnen. Door zijn eerste ingrijpen ging hij zeker de achting en de eerbied van de burgers van White-City afdwingen.

IV

EEN DODE DIE HET GOED STELT

Onze twee helden, de sherifs Little John en Jimmy Morris, bevonden zich in de saloon van Cuxley, een klein stadje in het westen, tot waar ze een wagen geëscorteerd hadden die een grote som geld vervoerde. De bankbriefjes waren in de brandkasten van de bank veilig opgeborgen geworden en onze twee helden konden nu terug naar huis keren.

Alvorens weer naar het oosten te vertrekken, hadden ze eraan gehouden hun dorst te gaan lessen en ze dronken elk een enorme kan bier.

— The devil! loeide de grote Little John, dat doet goed. By June, ik had de hel in de keel!

— Yes, inderdaad, grinnikte Jimmy Morris, ik ook had zo de indruk dat mijn mond vol stof zat. Ik moest die spoelen.

Little John had zijn kan neergezet en vroeg:

— Zo! Nog eentje?

— O K.! zei Jimmy. Maar de laatste dan. Sterven van dorst en dronken zijn moeten twee uitersten blijven, tussen dewelke men het juiste midden moet houden.

— Wijze woorden, lachte een rancher die bij hen stond.

— Is het niet, old boy? glimlachte Jimmy.

— Yes, gaf de andere toe. Hum! Jullie beroep is boeiend sherifs, maar gevaarlijk ook. De sherif van White-City heeft daar de ervaring van opgedaan.

— Zo. Wat is hem overkomen?

— De bandieten hebben hem neergeschoten met een kogel in de rug.

Little John die net aan zijn kan bier dronk, slikte verkeerd, werd paars en kreeg een geweldige hoestbui. Wanneer het over was, sloeg hij verwoed zijn enorme vuist op de schenkbank en loeide :

— Hein ? Hell ! Herhaal eens, fellow ?

— Ik zei dat de sherif van White-City verleden week neergeschoten werd. Ze hebben hem gedood met een kogel in de rug.

— Damned ! sakkerde Jimmy Morris op zijn beurt. En dan ?

— En dan ?...

— Yes. Ik veronderstel dat men hem gewroken heeft ?

De rancher trok de schouders op :

— En wie zou hem gewroken hebben ? Wie zou zich durven meten met de bende der Killers ?

— Hell ! bralde Little John tot Jimmy Morris, wij vernemen wat moois vandaag, boy !

Dan tot de rancher :

— Ik veronderstel dat die vijfvoudige ezels, die zich de Killers laten noemen, een bende deugnieten zijn ?

— Zeg liever dat het de gemeenste bandieten zijn die er ooit bestaan hebben.

— En jij zei dat de nieuwe sherif niets gedaan heeft om zijn voorganger te wreken ? gromde Little John.

— Dat heb ik niet gezegd om de goede reden dat White-City nog geen nieuwe sherif heeft. De rechter Blane, die ik verleden week ontmoet heb, heeft mij gezegd dat hij de functie van sherif ging toevertrouwen aan Jeff Wally. En deze laatste ken ik insgelijks. Zijn vader was sherif en werd ook door de schurken gedood. Maar Jeff is wel jong om de functie waar te nemen van sherif in een gevaarlijke streek als de omgeving van White-City. De boy is nauwelijks eenentwintig geworden.

— Hum ! De leeftijd heeft niets te maken met de waarde van een mens, grinnikte Jimmy Morris. Wanneer ik twintig jaar oud was, voelde ik mij reeds in staat mij met gelijk welke schurk te meten.

— En wanneer moet de nieuwe sherif te White-City aankomen?...

— Binnenkort, antwoordde de rancher. Wie weet, misschien is hij er al.

— Well, gromde Little John tot Jimmy Morris. Wij hebben een paar dagen tijd over. Indien wij eens een omweg maakten langs White-City, alleen maar om eens te kijken?

— O.K.! antwoordde Jimmy lachend. Je weet, mate, dat ik altijd liefhebber ben van een soort plezier waaraan jij nu natuurlijk denkt; ik bedoel uppercuts en swings uitdelen. Come on!...

Onze twee helden verlieten de saloon en sprongen te paard.

Alvorens te vertrekken, zei Jimmy Morris tot zijn grote gezelschap:

— En vermits wij als bezoekers naar White-City gaan, kunnen wij evengoed onze ster in onze zak steken.

— Yée, bralde Little John terwijl hij spottend glimlachte, ziedaar een prachtig idee!...

Onze twee helden maakten hun sterren van sherif los en staken ze in hun zak. Vervolgens vertrokken ze in galop.

Twee uur later bereikten ze de bergketen waar ze doorheen moesten om White-City te bereiken.

— The devil! bralde de grote John, ik ken deze streek niet. En jij, boy?

— Ik ook niet. Maar in elk geval moeten we over deze bergketen. Proberen wij het langs dat pad, ginds. Wij zullen wel zien...

Ze richtten hun paarden naar een pad dat slingerend de bergen beklom. Jimmy, die voorop reed, kwam voorbij een rotsblok maar hield dan zijn paard met een ruk in. Hij wenkte Little John stil te zijn. Morris deed zijn paard achteruit stappen en murmelde:

— Stijgen we hier uit het zadel, mate. Daarbij wij kunnen niet verder gaan. Het pad wordt onderbroken door een brede, diepe bergpas. Laten we de paarden hier en sluipen wij verder op dit pad tot aan de rand van die bergpas. Ik heb ginds een kerel gezien die mij boze inzichten scheen te hebben.

— O.K. ! Als dat zo is, zullen wij hem mores leren, gromde Little John.

— Maar wij kunnen hem niet met vuistslagen bereiken. De bergpas ligt tussen hem en ons. Gaan wij hem altijd be-
loeren.

Onze twee helden sprongen uit het zadel en slopen naar de rand van de bergpas, die het pad onderbrak dat zij beklommen hadden. Dan zagen ze op de andere kant van de bergpas een man op een rots liggen. Hij hield een geweer in de handen. Hij keek naar de vlakte.

Jimmy raakte de arm van zijn maat aan en toonde hem, met een gebaar van het hoofd, de vlakte beneden. Little John zag vier ruiters die de bergketen naderden.

Jimmy greep zijn revolver en glimlachte tot zijn maat. Beide sherifs wachtten.

De vier ruiters waren intussen genaderd en Little John fluisterde aan het oor van Jimmy :

— Een van die ruiters draagt de ster van sheriff. Ik veronderstel dat de anderen zijn helpers zijn.

Plots richtte de man boven op de rots zich op. De vier ruiters schenen hem gezien te hebben, want ze hielden hun paarden in. Intussen had de deugniet zijn geweer geschouderd. Maar de sheriff, die beneden op de vlakte stond, had reeds zijn revolver gegrepen en voor Jimmy op de bandiet kon vuren, schoot de sheriff tweemaal achter mekaar. De bandiet slaakte een kreet, liet zijn geweer vallen en viel dan achterover. Hij bleef roerloos liggen.

In de vlakte verwijderden de vier ruiters zich bedaard van de berg.

— Hein ? gromde Little John.

Onze twee helden keken mekaar verbluft aan.

— The devil ! sakkerde Jimmy Morris. Wat betekent die komedie ?

— Heb jij het dan ook gemerkt ?

— Yes, hell ! Ik ben ervan overtuigd dat die schurk de sheriff om de tuin geleid heeft. Hij bracht de handen aan de borst, enkele seconden voor de sheriff geschoten had.

— Yes, by June... Hein ? Ik heb het toch gezegd. Kijk eens naar die levende dode.

Inderdaad, de bandiet was recht gestaan en keek voorzichtig naar de vier ruiters, die zich ginds verwijderden in de richting van White-City. Vervolgens verdween hij sluipend achter een rots en onze helden hoorden hem dan op een pad lopen...

— Well, bralde Little John, ik wil in een oude mankende merrie veranderd worden als ik er iets van begrijp ?

— Ik ook, zie niet in wat dit alles te betekenen heeft.

Onze helden hadden zich opgericht en wilden terug naar hun paarden keren. Maar plots sprongen vier mannen van achter een rots op hen, huilende :

— Strelen wij hen de body !

— Wij zullen hen leren ons te bespieden !

— Laten wij hen een duikeling in de diepte maken !

— Hein ? Hell and devil ! bralde Little John, terwijl hij op een der bandieten sprong. Jij spreekt te veel. Je bent moe Je gaat slapen ezel ! Hier !

De bandiet vertrok in zweefvlucht naar een rots, waar hij op de buik bleef liggen, netjes in slaap gewiegd door de enorme vuist van Little John. Intussen was Jimmy Morris niet blijven toekijken. Zijn stalen vuist was vertrokken met de snelheid van de bliksem en een andere deugniet zakte in mekaar.

Little John vocht reeds tegen een andere ellendeling en diende hem een prachtige swing toe, loeiende :

— Hierzo, ezel ! Jouw apenbaard breekt de schokken van mijn vuist, dus moet ik er wat meer kracht achter zetten ! Sprak jij niet van duikeling maken ? Hop !

De bandiet slaakte een kreet van angst en dook achterover naar de diepte van de bergpas.

Jimmy had de laatste schurk buiten gevecht gesteld en hield hem onder de bedreiging van zijn revolver.

— Hands up ! Ik veronderstel dat jij mij enkele verklaringen gaat geven.

Maar op dat ogenblik weerklonk gehuil in de bergen. Lit-

tle John liep tot aan de rand van de rots en bralde dan tot Jimmy :

— O ! Lichten wij de zeilen, mate ! Minstens dertig razenden komen naar hier gegaloppeerd.

Jimmy kwam op zijn beurt kijken en zag, inderdaad, een dertigtal bandieten die lopend op de rand van de bergpas aankwamen.

— Ik geloof dat het voorzichtig zou zijn de zeilen te lichten, zoals je zei. Wij vinden die ezels wel terug. Onnodig hen hier te bestrijden. Er zijn te veel plekjes waar ze zich kunnen verschansen om ons te bekogelen. Er zou geen einde aan het gevecht komen. Come on !

Onze twee helden liepen naar de rots, achter dewelke ze hun paarden gelaten hadden, sprongen in het zadel en daalden zo vlug mogelijk het pad af, naar de vlakte.

Na enkele minuten gegaloppeerd te hebben, stelden ze vast dat de bandieten hen niet op de hielen zaten.

— Maken wij een kleine omweg, stelde Jimmy voor. Wij zullen wel een plaats vinden om door die vervloekte bergketen te komen.

— Yes, gromde Little John. Maar ik ga niet van White-City weg zonder terug in dit gebied te komen. Ik zou graag het klein onderhoud hernemen met de ezels die ons aangevalen hebben.

— Natuurlijk, zei Jimmy Morris, met een verschrikkelijke glimlach...

V

HET OPSTOOTJE

Wanneer onze twee helden te White-City aankwamen, troffen ze daar de bewoners aan die zich in kleine groepjes verzameld hadden en opgewonden een gebeurtenis bespraken.

Overal was er sprake van de nieuwe sheriff. Nauwelijks aangekomen, doodde hij Jack Jackson, de onheilspellende

hoofdman van de bende. Iedereen besprak die wonderbare daad met geestdrift.

Jimmy en Little John sprongen uit het zadel en naderden de groep. De reus had gezegd :

— Gaan wij luisteren welke onzin hier gekletst wordt.

Een oude rancher riep :

— By June ! Ik kan jullie verzekeren dat het een geluk is dat wij een sherif als Jeff Wally hebben. De bandieten moeten zich nu koest houden. We zullen weldra bevrijd zijn van dat gespuis. Om te beginnen is Jackson naar de duivel, met twee blauwe bonen in de body.

— Zo, zei Jimmy aan het oor van zijn maat, de schurk die voor dood gespeeld heeft, heet Jackson en is de hoofdman van de bende der Killers.

— Yes, damned, ik hoor het wel ! Jammer dat je hem geen blauwe boon in zijn karkas gestuurd hebt. Maar wij gaan deze brave boys verbluffen.

Dan opende Little John zijn grote oven en loeide :

— Hep ! Stop, damned ! Jack Jackson is niet dood !

Alle blikken keerden zich naar de reus. De oude rancher kefte :

— Hein ? Wat vertelt die daar ?

Jimmy Morris zei op zijn beurt :

— Jack Jackson is niet dood. Hij deed net of hij geraakt werd, maar in werkelijkheid was hij ongedeerd.

Op dat ogenblik viel een hand op de schouder van Jimmy. Deze laatste keerde zich om en stond vlak tegenover de sherif van White-City. De man van de wet gromde :

— Wat vertelt u, vreemdeling ? Weet dat mijn kogels nooit het doel missen.

Little John gromde :

— Deze maal, nochtans, hebben ze dat doel gemist. De bandiet werd niet geraakt. Wij zagen het hem ophoepelen.

— Yes, grinnikte Jimmy Morris. Hij is een dode die het goed stelt.

— Jullie liegen ! gromde de sherif.

Little John richtte zijn gestalte op en balkte :

— Weet dat wij ons nooit de moeite geven om te liegen, sherif !

De valse Jeff Wally huilde :

— Ik geef jullie de goede raad jullie met je eigen zaken te moeien en het hier zo vlug mogelijk op te hoepelen.

Jimmy grijsde :

— Jij neemt het wel van uit de hoogte op, sherif... Hum !
Jeff Wally, is het niet ?

De sherif schrok licht :

— Ja, dat is mijn naam. En dan ?

— En dan ? Men heeft mij gezegd dat je nauwelijks eenentwintig jaar bent, gromde Little John. Jij bent oud voor je leeftijd, mijn beste. Als het zo voortgaat, zal je er binnen tien jaar wel tachtig uitzien.

De sherif schuimbekte van razernij en sprong op Jimmy Morris toe, roepende :

— Men drijft niet ongestraft de spot met een sherif. Hierzo !

Maar Jimmy ontweek de slag en sloeg bliksemsnel terug, brallend :

— Een sherif heeft het recht niet om het eerst te slaan. Pak vast !

De man van de wet tuimelde in het stof van de straat. Dreigend gemurmel steeg op. Maar de reusachtige Little John zette een hoge borst op en wierp een dreigende blik om zich heen. Onmiddellijk hield het gemurmel op.

— Come on, mate, grommelde Jimmy.

Onze twee helden verwijderden zich, terwijl de sherif moeizaam recht stond. Ze gingen de saloon binnen. Ze naderden de schenkbank en de barman zei :

— Hum ! Geen goede taktiek die jullie gebruikt hebben, my boys. De lui hier zijn dol op hun sherif. Maar dat neemt niet weg dat jullie prachtige uppercuts kunt uitdelen. De sherif evenmin is de eerste de beste. Met een enkele slag sloeg hij Ted Brighton neer, die nochtans sterk als een os is.

— Ach, grinnikte Little John, mijn mate hier is sterk als twee olifanten. Geef ons een brandy, hell and devil !

VI

TE RED CANYON

Wanneer ze bediend waren, vroeg Jimmy aan de barman :
— Hoe heet die nieuwe sherif en wie is hij in feite ?
— Hij heet Jeff Wally. Wij kennen hem niet anders. Hij is vreemd in deze streek.

— O ?
— Yes. Hij had een aanbevelingsbrief van rechter Blane.
— O... En waar woont die rechter ?
— Te Five-Roads. Dit plaatsje bevindt zich op zes uren paardrijden hier vandaan.

— Thanks !
De barman verwijderde zich om andere klanten te dienen, die hem geroepen hadden. Jimmy keerde zich naar zijn grote gezelschap en grinnikte :

— Well, Little John, jouw idee ?
— Hell ! Mijn idee ? Well, ik meen dat we goed zouden doen met die sherif in de gaten te houden. Het bevalt mij helemaal niet dat hij er voor zijn minst dertig uitziet, dan wanneer hij er amper eenentwintig zou moeten hebben, by June !
— Je hebt gelijk, zei Jimmy. Wat mij betreft, ik geloof dat er hier zeer vreemde dingen gebeuren.

— Yes, inderdaad.
Op dat ogenblik kwam een cow-boy de saloon binnen en riep :

— Waar is de sherif ?
— Op zijn bureau waarschijnlijk, zei de barman. Brandt het ergens ?

— No, by June ! Ik wil hem enkel een groot nieuws melden.

De barman die nieuwsgierig van aard was, nodigde de cow-boy uit een glas te drinken.

— Jij ziet er dorstig uit. Hier, drink dat.

De boy ledigde zijn glas.

— Thanks, boss !...

— En nu, spreek op !

— Hein ?

— Ja, ik bedoel welk is dat grote nieuws dat jij de sherif wil melden ?

— Well, ik heb vernomen dat de bende der Killers vanavond te Red-Canyon zal verzamelen.

— Wat ?...

— Yes. Het is een zekere inlichting. Je begrijpt wel dat ik de sherif daarvan op de hoogte moet stellen. Nu doet zich een enige gelegenheid voor om heel de bende te vangen. Of liever gezegd, niet heel de bende want een gedeelte van de schurken zijn naar het zuiden vertrokken, waarschijnlijk om daar een slag te slaan. De sherif en zijn helpers moeten zich dus in hinderlaag gaan opstellen te Red-Canyon.

— Natuurlijk. Maar zeg mij eens, boy, hoe kwam jij aan die inlichting ?

— Door een der bandieten.

— O. Ken jij die schurken dan ?

— Neen, haastte de cow-boy zich te zeggen. Ik zag die bandiet in de saloon van Dallytown. Hij was dronken. Ik heb hem een glas betaald en daardoor kwam zijn tong los.

— O, zit het zo ?... Wel, ga de sherif verwittigen, my boy.

De cow-boy vertrok naar het kantoor van de sherif. Onze twee helden, die heel het gesprek gehoord hadden, keken mekaar grinnikend aan. Jimmy murmelde :

— Wel, hoe denk jij erover, John ?

— Dat wij insgelijks vanavond te Red-Canyon zullen zijn.

— Dat was ook mijn idee.

Onze twee maten bleven even stilzwijgend aan de schenkbank staan en dan hernam Jimmy :

— Waar gaan wij logeren ?

— In elk geval niet in deze saloon. Ik houd van rust. Gaan wij onze tent opslaan, een weinig buiten de stad.

— O.K. !

Onze twee helden verlieten de saloon, klommen te paard en verlieten de stad. Ze vonden een geschikte plek om te kamperen, bij een klein bos niet ver van de bergketen.

Tegen het einde van de namiddag, zaten onze twee helden bij een kampvuur en rookten sigaretten, wanneer plots een knal weerklonk. Little John voelde een schok aan zijn heup en bralde :

— Hell and devil !

Onze twee sherifs richtten zich met een sprong op. Ze zagen een man de rots verlaten achter dewelke hij zich schuilgehouden had en naar zijn paard stormen. Hij vertrok in galop. Reeds hief Little John zijn revolver op, wanneer Jimmy gromde :

— No, by June ! Ik ga hem grijpen !

— Good, damned ! Beschadig hem niet al te zeer. Ik wil hem mijn aandeel van strelingen op de ribbenkast geven.

Jimmy liep naar zijn ontzadeld paard en sprong op de rug van het dier. Onze held was een volmaakt ruiter en het feit dat zijn paard niet gezadeld was, belette hem geenszins als een orkaan achter de bandiet aan te rennen. Deze laatste had een goede voorsprong genomen, maar onze held had een sneller paard dan dat van de moordenaar. De afstand tussen beide ruiters verminderde vlug.

Het stond vast dat de schurk zou pogen de berg te bereiken. De achtervolging zou veel moeilijker zijn voor onze held. Ook hitste Jimmy zoveel hij kon zijn rijdier aan, dat letterlijk over de vlakke stormde.

— Go, my old boy ! riep Jimmy, terwijl hij het paard met de stem aanmoedigde.

Met gestrekte nek, met de neusgaten ver open, hield het beest de helse galop aan. Zijn manen wapperden in de wind en zijn hoeven trommelden op de grond met een duizelingwekkende snelheid.

Na enkele tijd, kwam Jimmy ter hoogte van de bandiet. Deze laatste schoot. Jimmy wierp zich in de nek van het paard en de kogel vloog in de verte verloren. Maar onmiddellijk richtte onze sherif zich op de rug van zijn rijdier op en wierp zich als een panter in volle vaart op de ellendeling. Beide mannen rolden in het gras. Ze grepen mekaar. Jimmy hield de pols van de bandiet die zijn mes getrokken had. Beide te-

genstanders richtten zich op, terwijl ze mekaar stevig vasthielden.

— O, vijfvoudige ezel! bralde Jimmy. Jij hebt mijn maat gekwetst! Dat zal je duur komen te staan.

De bandiet gelukte erin zich uit de greep van onze sherif te rukken en wierp zich met opgeheven mes op hem, huilende:

— Sterf!...

— Nu nog niet! grinnikte Jimmy.

Met een sprong opzij vermeed hij de messteek. Dan vertrok zijn vuist met een verschrikkelijke kracht. De slag weerklonk dof. De bandiet bleef pal staan, grijsde even en zakte dan bewusteloos in mekaar neer.

— O.K.! hijgde Jimmy. Nemen wij hem mee naar het kamp. Ik hoop dat Little John niet te ernstig geraakt is...

Hij greep de bandiet en wierp hem dwars over zijn paard. Vervolgens sprong hij op de rug van het beest en stuurde het dier op een drafje naar het kamp.

Van uit de verte zag hij Little John nog steeds recht staan en slaakte een zucht van verlichting:

— Johnny is niet ernstig geraakt!

Wanneer hij bij zijn reusachtige maat kwam, bralde deze laatste:

— Ik merk dat je heb gekregen hebt!... Hell and devil!... Kijk dit eens.

Little John toonde hem zijn revolver en in de kolf zag Jimmy Morris de kogel steken die de moordenaar naar hem afgevuurd had.

— Hell and devil, zulk mooi wapen! By Jove, maak hem wakker dat ik hem de body streel.

— Hij zal gauw wakker zijn, gromde Jimmy Morris.

Hij greep een kom met water en zwierde de inhoud ervan in het gelaat van de bandiet. De schurk hoestte en zuchtte en opende dan de ogen. Hij wierp een verwilderde blik om zich heen.

Little John boog naar hem en greep hem met één hand. Hij richtte hem op en snauwde hem in het gelaat:

— Jij drommedaris. Waarom heb jij op mij geschoten?
Antwoord of ik vil je levend!

Maar de bandiet bleef strak voor zich uit kijken, met op-eengeklemd tanden.

— Het is goed, gromde de reus. We zullen je overleveren aan de sherif van White-City.

Jimmy zou gezworen hebben dat er als een glimlach verscheen op de lippen van de deugniet. Little John zei:

— Maar je zal er niets bij verliezen. Wij-zullen dit zeer interessant gesprek later hervatten. Nu heb ik de tijd daarvoor niet.

Onze beide helden brachten de schurk naar White-City. Ze begaven zich naar het bureau van de sherif, waar ze echter alleen maar een helper, Dick, aantroffen.

Ze verklaarden hem wat er gebeurd was en Dick gromde:

— O.K. ! Wij hebben kooien voor zulke rare vogels. De sherif en mijn twee maten zijn op patrouille. Maar ik zal aan de boss zeggen wat er van is, zodra hij terugkomt. Jullie mogen dus gerust zijn. Ik ga deze aap in de kooi duwen en de duivel hale mij als hij daar uitkomt.

— O.K., and thanks, mate !...

Onze twee helden verlieten het bureau van de sherif van White-City en vertrokken terug naar hun kamp...

VII

EN... DE SHERIF SCHOOT !

Zodra ze de stad verlaten hadden, sprak Jimmy tot Little John :

— My boy, ik weet niet wat er met mij scheelt, maar ik krijg plots veel zin voor een verblijf te White-City.

— Yée, bralde de reus, het is wel eigenaardig hoe wij steeds dezelfde gedachten hebben. Ik ook zei zo tot mezelf dat ik beter zou doen nog wat te blijven. Wel, blijven wij dus.

De reus krabde op zijn schedel en grommelde :

— Ik veronderstel dat het niet is om te gaan kaarten in de saloon dat jij te White-City wil blijven?

— No, by June! Maar ik heb zo in het idee dat een zekere rare vogel vanavond uit zijn kooi zal pogen weg te vliegen.

— Yêe, loeide Little John. Ik zei het toch dat wij steeds dezelfde gedachten hebben! Come on, damned!

Onze twee helden begaven zich naar de gevangenis van White-City en verborgen zich achter de hoek van een huis. Daar wachtten ze.

De duisternis was ingevallen. De straat was verlaten. Weldra was alleen het raam van de saloon nog verlicht.

Jimmy Morris fluisterde aan het oor van zijn maat.

— De boys van White-City hebben zich in de saloon vergaderd en het plan van de bandieten om zich vanavond te Red-Canyon te verenigen, moet er druk besproken worden. De sherif en zijn helpers zijn er zeker eveneens. Hum! Ik begin te geloven dat wij onze tijd verloren hebben, mate.

— No, damned! Kijk!

De deur van de saloon draaide open en in de lichtstraal die buiten viel, herkenden ze de sherif. De man van de wet begaf zich naar de gevangenis en ging er binnen.

— Weldra zullen wij weten hoe de zaken staan, grommelde Little John.

Enkele ogenblikken later kwam de sherif weer buiten, maar alleen. Hij ging terug naar de saloon.

— Well? gromde Jimmy Morris...

— Het gaat komen, the devil! sakkerde Little John. Heb je dan niet gemerkt dat hij de deur niet op slot gedraaid heeft? Hij is de deur van de kooi van de rare vogel gaan opendoen en deze laatste zal niet lang meer wachten om te pogen weg te fladderen. Maar wij zijn er ook nog, by June!

De gebeurtenissen bewezen dat Little John juist geraden had. Enkele ogenblikken later draaide de deur van de gevangenis langzaam open. Een man verscheen op de drempel. Onze helden herkenden onmiddellijk de bandiet die op hen geschoten had en die zij gevangengenomen hadden om hem vervolgens aan de helper van de sherif uit te leveren.

De schurk keek voorzichtig om zich heen. Dan kwam hij buiten en trok voorzichtig de deur van de gevangenis achter zich dicht. Onze twee helden stapten vooruit. De bandiet zag hen plots en slaakte een vloek. Hij greep zijn revolver, maar Jimmy had reeds zijn Colt in de hand. Beide mannen schoten te zamen, maar alleen de kogel van onze held trof doel. De schurk slaakte een kreet van pijn en zakte voor de deur van de gevangenis in mekaar.

Onmiddellijk verhieven zich kreten in de richting van de saloon.

— Hoepelen wij het op! gromde Little John. De sherif moet ons hier niet zien, zo niet gaat de zaak van Red-Canyon in duigen vallen.

Onze twee sherifs sprongen achter de hoek van het huis waar ze de hele avond op de loer gestaan hadden. Ze liepen om verscheidene andere woningen heen en bereikten zo de plaats waar ze hun paarden gelaten hadden. Ze wipten in het zadel en vertrokken in galop.

Wanneer ze op goede afstand van de stad gekomen waren, sprak Jimmy Morris tot zijn maat:

— Nu hoeven we niet meer te twijfelen. Die Jeff Wally heult met de bandieten. Ik vraag mij af hoe hij zich heeft kunnen doen aanbevelen door rechter Blane.

— En indien de schurk niet Jeff Wally heette? opperde Little John met een spottende glimlach.

Jimmy keek zijn maat met verblufte ogen aan en dan riep hij:

— Hell and devil! Dat is ook een mogelijkheid en waaraan ik nog niet gedacht heb.

Ze reden een paar ogenblikken in stilte verder en dan hernam Jimmy:

— Hoe meer ik eraan denk, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat jij gelijk hebt. En ik heb een idee. Je weet dat het na ons bezoek in de saloon van Sam was, dat wij besloten naar White-City te komen.

— Yes, damned! Daar was het dat een rancher ons gezegd heeft dat de sherif van White-City gedood was geworden en

dat de rechter Jeff Wally aangeduid had om hem te vervangen. En die rancher zei dat hij Jeff Wally kende.

— Yes, by Jove, vermits hij vertelde dat Wally wel jong was om de functie van sherif waar te nemen !

— O.K. ! Wij moeten dus die rancher en de huidige sherif van White-City neus tegen neus stellen.

— Yes. Dan stel ik het volgende voor : terwijl ik ga kijken wat er gebeurt in de omgeving van Red-Canyon, kan jij naar de saloon van Sam rennen en jij gaat op zoek naar de rancher. Als je hem gevonden hebt, breng je hem naar White-City en je komt langs Red-Canyon.

— Een goed idee. Wel, ik licht de zeilen. Open de ogen te Red-Canyon. Damned ! Jammer dat ik er niet zal zijn.

— Draag het je niet aan, mate, glimlachte Jimmy Morris. Ik zal aan jou denken, telkens ik de gelegenheid krijg enkele swings uit te delen. Maar ga nu, het is tijd.

— O.K. ! Tot weldra !

De reus vertrok in galop en verdween in de duisternis. Jimmy Morris keerde terug naar hun kamp, ging de tent binnen en vulde de lading van zijn twee Colts aan. Vervolgens vertrok hij op een drafje naar Red-Canyon, een soort reusaachtige natuurlijke kom, omringd door rode rotswanden.

Hij kwam in de nabijheid van de plek, een uur na het vertrek van Little John. Jimmy ging zijn paard achter een bosje verbergen en grommelde wanneer hij een wankelende klaar-te de rotswanden van Red-Canyon zag verlichten :

— De bandieten zijn er werkelijk. Wanneer ik op deze rots klim, kan ik de komedie bijwonen die men hier gaat spelen.

Onze sherif klom op een rots die op de rand van Red-Canyon stond en keek dan naar beneden. Daar zag hij zes bandieten rond een kampvuur zitten. Jimmy dacht :

— Nu hoef ik alleen nog maar te wachten.

Hij zag een der bandieten recht staan en zich naar de ingang van Red-Canyon begeven. De schurk keek de vlakte af, ging dan liggen en drukte het oor tegen de grond. Hij stond weer recht en kwam naar zijn medeplichtigen, zeggende :

— Ik geloof dat ze aankomen, boys.

— Yes ? Well, houden wij ons dan klaar. Vooral, damned, zorgen wij ervoor dat we de mate niet neerschieten !

— No, hell ! spotte een andere bandiet. Voor één keer hebben de lui van White-City een brave boy van een sherif.

De bende schaterde het uit. Jimmy glimlachte zacht :

— Ik geloof dat ik begin te begrijpen. Nemen wij onze voorzorgen. Die ezels gaan een verrassing krijgen.

Onze held lei zijn beide Colts voor zich op de rots :

— Ziezo, nu ben ik klaar ! Kijken wij nu verder toe.

Hij keek naar de vlakte en hij zag vier ruiters die in de verte aankwamen.

— Ziedaar de sherif en zijn helpers, grommelde Jimmy.

Een der bandieten was naar de ingang van Red-Canyon gegaan en zag eveneens de vier mannen aankomen. Hij kwam bij zijn medeplichtigen terug en zei :

— Ze naderen ! Er gaat gelachen worden !

Jimmy had zijn Colts gegrepen en hield zich klaar. De vier mannen naderden en reden de ingang van Red-Canyon in.

— Hands up, schurken ! huilde de sherif plots.

— Hell ! riep een der deugnieten. Wij zijn gevangen !

De bandieten hadden zich met een sprong opgericht en openden het vuur op de sherif en zijn helpers.

Dick en Dan vielen van hun paarden. Geen enkele bandiet werd geraakt. Dan greep Jimmy in. De sherif en zijn derde helper hadden zich verschanst en het gevecht werd voortgezet. Onze held richtte zich op en gromde :

— Die ellendige lafaarden !

Hij begon razend op de zes schurken te vuren, die de ene na de andere onder zijn kogels vielen.

De sherif en diens helper. Tom, keken als uilskuikens naar Jimmy, die boven op de rots stond en hen met zijn Colts bedreigde, roepende :

— Hands up, sherif !

— Hell ! sakkerde Tom. Er was nog een schurk die wij niet gezien hadden.

Jimmy sprong van de rots in Red-Canyon en naderde de

twee mannen, die intussen hun wapens hadden laten vallen en nu hun armen boven hun hoofd hieven.

Onze held zei tot Tom :

— Jij weet natuurlijk niet welke onnozele rol ze jou in die komedie hebben laten spelen, die jou bijna het leven kostte.

Plots merkte onze held dat Dan, een der gekwetste helpers van de sherif, zijn revolver naar hem oprichtte en af drukte. Het schot weerklonk en Jimmy glimlachte spottend :

— Je mag je revolver op mij leegschieten, my boy. Ik ben onkwetsbaar voor het soort kogels die jij nu gebruikt...

Dan keek naar onze held alsof hij de duivel in persoon was. Hij wilde nogmaals schieten, wanneer een twintigtal ruiters Red-Canyon binnengereden kwamen. Het waren de inwoners van White-City, aangevoerd door de oude Kresser.

Wanneer de rancher de sherif en diens helper daar zag staan met opgeheven armen, huilde hij tot Jimmy Morris :

— Hands up !

Onze held glimlachte vreemd en stak zijn Colts weer in de holsters, alvorens zijn armen op te hebben. Wally, de sherif van White-City, raapte zijn revolver op en bralde :

— Goed gewerkt, boys ! Het scheelde maar weinig of die bandiet schoot ons neer ! Maar ik zie zijn maat niet.

— Neen, vijfvoudige ezel, grinnikte Jimmy, mijn maat zal weldra hier zijn.

— In dat geval zullen wij hem goed ontvangen, zei Kresser.

— Yes, stemde de sherif in. Wel, wij waren erin gelukt de bende te verrassen. Ze kregen Dan en Dick, maar gelukkig is het niet erg. Deze schurk lag op die rots ginds verborgen en heeft ons verrast. Al de anderen zijn dood...

— Het is verwonderlijk, sherif, hoe jij erin gelukt jouw verbluffing te verbergen, schaterde Jimmy het uit.

— Hoe bedoel je, bandiet ? gromde Wally.

— Eenvoudig dit : dat jij zeer slecht mikt wanneer het erop aankomt de Killers neer te schieten. En nochtans, alleen jouw kogels konden die bandieten kwetsen. Jouw helpers, Tom, Dick en Dan, vermoeden nog niet dat ze met los kruut vuurden, hein ? Gelukkig dat ik er was, zo niet zouden jouw

medeplichtigen, ik bedoel de Killers, deze brave boys gedood hebben.

De sherif werd vaalbleek. Hij wilde het van uit de hoogte opnemen :

— Je liegt !

— O, ja ? Wel, Tom, bekijk de lading van je revolver en de kogels die in je gordel steken.

De helper raapte zijn wapen op en bekeek het. Hij bralde :

— The devil ! Hij spreek de waarheid ! Ik schoot met los kruit ! Ik kon ook maar niet begrijpen hoe het kwam dat ik plots als een kip schoot ! Ik raakte geen enkele bandiet.

Op dat ogenblik kwamen twee ruiters Red-Canyon binnen gereden. Het waren Little John en een rancher. De reus sprong uit het zadel en stapte op de sherif van White-City toe. Hij ging vlak voor de ellendeling staan en bralde :

— Hell and devil ! Gelukkig dat Jimmy jou niet neergeschoten heeft. Zo zou mij het genoeg ontnomen zijn geworden jou voorgoed neer te slaan, hier varken !

De sherif wilde zijn wapen grijpen, maar de enorme vuist van de reus sloeg hem als een paal tegen de grond.

— Bij Sint-James ! gromde de oude Kresser, die er niets meer van begreep. Wat betekent dit alles ?

— Het is heel eenvoudig, zei Little John. Ik ga jullie dat alles verklaren, maar eerst zullen wij de functie weer waarnemen die wij voor enkele dagen afgelegd hadden om beter te kunnen manœuvreren.

Onze twee helden spelden hun sterren van sherif weer op hun hemden. Allen keken hen als uilskuikens aan.

De reus grinnikte :

— Dat verbluft jullie, hein ? Maar er is nog wat anders. Ik ben deze boy hier gaan halen. Hij kent zeer goed de genaamde Jeff Wally, die aangeduid was geworden als sherif van White-City. Mijn mate en ik hadden reeds de zekerheid opgedaan dat de schurk, die de functie van sherif in jullie stad waarnam, een bedrieger was. Maar onderweg hebben wij een lijk ontdekt, in een diepe kloof, en dat lijk heeft deze boy hier herkend. Het is het stoffelijk overschot van Jeff

Wally. De ezel die ik in slaap gewiegd heb, is niet alleen een bedrieger, maar ook de moordenaar van Jeff Wally. Die bandiet maakt deel uit van de bende der Killers. Hij heeft jullie een eerste maal om de tuin geleid, door die komedie te spelen, in dewelke hij zogezegd Jack Jackson doodde, de hoofdman der Killers. En nu had hij deze onheilspellende tragedie opgesteld, die eruit bestond zijn helpers met los kruut te laten schieten. Zijn doel was hen te doen neerkogelen door zijn medeplichtigen. Ik ben ervan overtuigd dat hij daarna zeer spoedig drie andere helpers zou gevonden hebben, in de persoon van drie van zijn medeplichtigen. Het doel van de ellendeling was heel eenvoudig: op een bedrieglijke manier de functie van sherif waarnemen, om zo aan zijn medeplichtigen meer vrijheid tot handelen te kunnen geven. Hij zou zijn doel bereikt hebben, indien wij niet op het idee gekomen waren even hierlangs te komen. Well, hoe denken jullie erover?

— Hell and devil! vloekte de oude Kresser. Die bandiet heeft ons voor de aap gehouden. Maar hij ontsnapt er niet aan. Wij gaan hem onmiddellijk hangen.

— Stop! riep Jimmy Morris. Vergeet niet dat wij sherifs zijn en dat wij de wet door gelijk wie moeten doen eerbiedigen. Deze man hoort het gerecht toe. De rechter alleen kan hem veroordelen. Brengt hem dus naar de gevangenis van White-City. Vervolgens verwittigen jullie rechter Blane.

— O.K., sherif!

Onze helden en de boys van White-City keerden naar de stad terug. Ze namen de gevangen bandiet en de twee gewonde helpers mee. Onze vrienden vertrokken vervolgens naar hun eigen streek. Later zouden ze vernemen dat de valse Jeff Wally tot de dood veroordeeld was geworden en zo geboet had voor de talrijke misdaden die hij gepleegd had.

Dat vonnis spoorde de andere schurken aan om de streek te verlaten, want het bewees eens te meer dat het gerecht steeds zegeviert...

KAPITEIN RICARDO.

* * *

Lees volgende week in Nr 521 van Serie Excelsior, een avontuur van Victor Vincent :

EEN INDIAANS AVONTUUR

*In Canada wordt een vreedzame Indiaanse stam door gewetenloze bandieten met een verschrikkelijke gesel bedreigd. Het opperhoofd zal vermoord worden en Arendsoog, de verloofde van de lieve Cheta, zal van die misdaad beschuldigd worden. Onze onverschrokken helden die door de streek reisden, zullen in dit drama betrokken worden en zullen Zwart-Serpent, de verraderlijke medeplichtige van de boze Bleekgezichten, ontmaskeren. Een bewogen en boeiend verhaal dat u bevallen zal, beste vrienden lezers. Een verhaal getekend :
KAPITEIN RICARDO !*

.....
JONGENS EN MEISJES,

ALLEN IN DE RICARDO-CLUB,

DE WARE CLUB DER JEUGD !!!

.....

Wij achten het nodig onze lezers er van te verwittigen dat de «Ricardo-schilden» steeds recht geven op reeds verschenen verhalen «Ricardo» of «Victor Vincent», te beginnen van het nummer 300 tot 400 voor de beide reeksen. TWINTIG schilden geven recht op één boekje. Vergeet echter niet een postzegel van 3 F bij uw bestelling te voegen.

Uitgaven G. VAN LOO, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.
Drukkerij L. GRAVE, steenweg op Bergen, 401, Brussel 7.

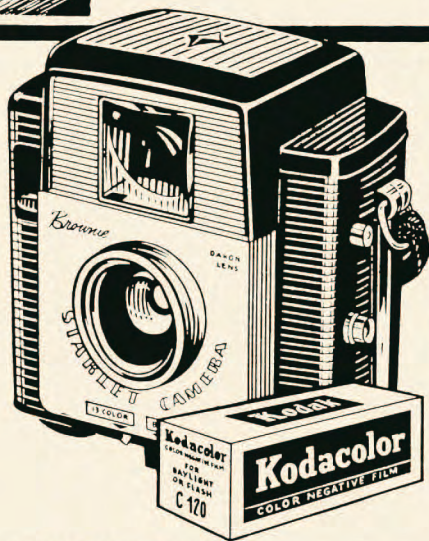

*Bewaar de herinnering
aan uw goede
momenten*

met
een Kodak
fototoestel

Brownie Starlet Camera

Gemakkelijk te laden. Gemakkelijk te gebruiken. Bezorgt U vanaf het begin prachtige foto's. Geschikt voor kleurenfoto's, kleuren-diaspositieven en wit-zwart-foto's. Gesynchroniseerd voor flitslichtopnamen binnenshuis.

Kodak

DE BROWNIE STARLET
KOST NOG SLECHTS
~~395 F~~

280 F